

Ukryta historia werseu czterdziestego — liczba dziewięć

Moc, chwała i cierpienie

Jeff Pippenger

2026-05-06

Piotr znajduje się w Panium (Cezarei Filipowej), co ma miejsce zaledwie sześć lub osiem dni przed środkowym z trzech wydarzeń, gdy Piotr, Jan i Jakub udali się sam na sam z Jezusem. Pierwszym było ukazanie Jego mocy przy wskrzeszeniu dwunastoletniej córki Jaira; drugim było ukazanie Jego chwały na górze przemienienia; a trzecim był Getsemani — ukazanie Jego cierpienia. W Panium, w rozdziale jedenastym, Piotr jest usytuowany bezpośrednio przed krzyżem z werseu szesnastego. Góra stanowiła punkt środkowy spośród trzech wyjątkowych wypraw trzech uczniów. Na górze niebiański Ojciec również przemówił po raz drugi z trzech; Ojciec przemówił przy chrzcie, na górze, a następnie tuż przed krzyżem. Piotr dwukrotnie znajduje się w punkcie środkowym trzech określonych wydarzeń. Jest on także punktem środkowym rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego Ewangelii Mateusza.

Tylek

Góra pojawiła się przed triumfalnym wjazdem, który rozpoczął się od odwiązania osłęcia, aby niosło ofiarę do Jerozolimy, tak jak osioł Abrahama nioś drwa na ofiarę na Moria, starożytnym miejscu świątyni w Jerozolimie. Święto trąb, w porządku Księgi Kapłańskiej dwudziestego trzeciego rozdziału, wyznacza odwiązanie osłęcia, tak więc doświadczenie góry przemienienia poprzedziło triumfalny wjazd, umieszczając tym samym Piotra w historii trzydziestu dni Księgi Kapłańskiej dwudziestego trzeciego rozdziału, odpowiadających okresowi Pięćdziesiątnicy. W ciągu tych trzydziestu dni świątynia (środkowa próba) zostaje sprowadzona na kandydatów, aby znaleźli się pośród osiemdziesięciu mężnych kapłanów. W świadectwie o buncie króla Ozjasza w miejscu świętym owi osiemdziesięciu kapłanów zostaje określonych jako mężni, co wskazuje, że byli kapłani, którzy nie uczestniczyli.

I wszedł za nim kapłan Azariasz, a z nim osiemdziesięciu kapłanów Pana, mężów dzielnych. I sprzeciwili się królowi Ozjaszowi, i rzekli do niego: Nie do ciebie należy, Ozjaszu, spalanie kadzidła Panu, lecz do kapłanów, synów Aarona, którzy są poświęceni do spalania kadzidła; wyjdź z przybytku, gdyż dopuściłeś się przestępstwa; i nie będzie ci to ku czci od Pana Boga. 2 Kronik 26,17.18.

Mężni kapłani są tymi, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek On idzie.

To ci, którzy nie splamili się z kobietami; albowiem są dziewicami. To ci, którzy podążają za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali odkupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. Objawienie 14:4.

Lew z pokolenia Judy prowadzi swój lud do Miejsca Najświętszego i sprawia, że wpatruje się on w arkę przymierza oraz rozważa Najwyższego Kapłana, który tam sprawuje posługę w swoim końcowym dziele zgładzenia grzechu. Piotr został wskrzeszony 31 grudnia 2023 roku, a następnie został skonfrontowany z fundamentalną próbą dotyczącą roli Rzymu w ustanowieniu zewnętrznej wizji prorocstwa. Potem nadeszła dla Piotra druga próba świątyni, i to tam wizja wewnętrznej linii zostaje przedstawiona w zwierciadlanej wizji z dziesiątego rozdziału Księgi Daniela.

Piotr zaparł się swego Pana 18 lipca 2020 roku, i uczynił to trzykrotnie.

„Trzykrotnie Piotr otwarcie zaparł się swego Pana, i trzykrotnie Jezus wydobyl od niego zapewnienie o jego miłości i wierności, kładąc mu na serce to przenikliwe pytanie niczym strzałę z zadziorem dla jego zranionego serca. Wobec zgromadzonych uczniów Jezus objawił głębię skruchy Piotra i ukazał, jak gruntownie upokorzony został ów niegdyś chełpliwy uczeń.” *The Desire of Ages*, 812.

Piotr reprezentował dwie klasy czcicieli.

„Dla każdej z klas przedstawionych przez faryzeusza i celnika znajduje się pouczenie w historii apostoła Piotra. We wczesnym okresie swego uczniostwa Piotr uważał się za silnego. Podobnie jak faryzeusz, we własnym mniemaniu nie był «jak inni ludzie». Gdy Chrystus, w przeddzień swego wydania, uprzedził swych uczniów: «Wszyscy tej nocy zgorszycie się ze Mnie», Piotr z przekonaniem oświadczył: «Choćby się wszyscy zgorszyli, ale nie ja». *Mark 14:27, 29*. Piotr nie znał własnego niebezpieczeństwa. Zwiodła go ufność w samego siebie. Myślał, że jest zdolny oprzeć się pokusie; lecz po kilku zaledwie godzinach nadeszła próba i z przekleństwem oraz przysięgą zaparł się swego Pana.” *Christ’s Object Lessons*, 152.

Celnik odszedł do swego domu usprawiedliwiony.

„Faryzeusz i celnik reprezentują dwie wielkie klasy, na które dzielą się ci, którzy przychodzą oddawać cześć Bogu. Ich pierwszych dwóch przedstawicieli znajdujemy w dwojgu pierwszych dzieci, które przyszły na świat.” *Przypowieści Chrystusa*, 152.

Abel i celnik są symbolem usprawiedliwienia przez wiarę.

A celnik, stojąc z daleka, nie śmiał nawet oczu wznieść ku niebu, lecz bił się w piersi, mówiąc: Boże, bądź miłościw mnie, grzesznemu. Powiadam wam: Ten poszedł do domu swego usprawiedliwiony raczej niż tamten; albowiem każdy, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się uniża, będzie wywyższony. *Łukasza 18,13.14*.

Poselstwu z roku 1888 towarzyszyło zstąpienie anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy.

„Pan w swym wielkim miłosierdziu posłał swemu ludowi przez starszych Waggonera i Jonesa najcenniejsze poselstwo. Poselstwo to miało w sposób bardziej wyrazisty ukazać światu wywyższonego Zbawiciela, ofiarę za grzechy całego świata. Przedstawiało usprawiedliwienie przez wiarę w Poręczyciela; wzywało lud, by przyjął sprawiedliwość Chrystusa, która objawia się w posłuszeństwie wszystkim przykazaniom Bożym. Wielu utraciło z oczu Jezusa. Potrzebowali, aby ich oczy zostały skierowane na Jego boską osobę, Jego zasługi oraz Jego niezmienną miłość do rodziny ludzkiej. Wszelka moc została dana w Jego ręce, aby mógł

rozdzielać ludziom bogate dary, udzielając bezradnemu ludzkiemu narzędziu bezcennego daru swej własnej sprawiedliwości. To jest poselstwo, które Bóg nakazał przekazać światu. Jest to poselstwo trzeciego anioła, które ma być zwiastowane donośnym głosem i któremu towarzyszyć ma wylanie Jego Ducha w obfitej mierze.” Testimonies to Ministers, 91.

Poselstwo do Laodycei

„Poselstwo dane nam przez A. T. Jonesa i E. J. Waggonera jest poselstwem Boga do kościoła laodycejskiego, a biada każdemu, kto wyznaje, że wierzy prawdzie, a jednak nie odzwierciedla przed innymi promieni danych przez Boga”. The 1888 Materials, 1053.

Poselstwo Późnego Deszczu

„Późny deszcz ma spaść na lud Boży. Potężny anioł ma zstąpić z nieba, a cała ziemia ma zostać oświecona jego chwałą.” Review and Herald, 21 kwietnia 1891.

Nowy Jork i 11 września

„Czy teraz rozchodzi się wieść, jakobym oświadczyła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę przyływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam, gdy patrzyłam na wielkie budynki wznoszące się tam, piętro za piętrem: „Jakże straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, aby straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wtedy wypełnią się słowa Objawienia 18:1–3”. Cały osiemnasty rozdział Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Lecz nie otrzymałam szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie tamtejsze budynki zostaną obalone przez obracającą i przewracającą moc Bożą. Ze światła, które zostało mi dane, wiem, że zniszczenie jest na świecie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy, a te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie jesteśmy w stanie sobie wyobrazić”. Review and Herald, 5 lipca 1906.

Piotr, celnik, przedstawia duszę usprawiedliwioną przez wiarę, a usprawiedliwienie przez wiarę jest poselstwem trzeciego anioła; jest to poselstwo do Laodycei, które nadeszło 11 września, gdy runęły wielkie budowle Nowego Jorku i wypełniło się Objawienie 18,1–3. Wówczas późny deszcz zaczął kropić i rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Przy końcu czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia zstąpił jako Michał, archanioł, i wskrzesił Piotra przez trzy próby. Pierwsza próba rozpoczęła się 31 grudnia 2023 roku i przedstawiała fundamentalną prawdę, że Rzym jest mocarstwem z czternastego wersetu jedenastego rozdziału Daniela, które ustanawia widzenie. To widzenie jest widzeniem chazon, które przedstawia zewnętrzną linię prorocstwa, a o którym Salomon mówi, że jest życiem albo śmiercią.

Gdzie nie ma widzenia [chazon], lud ginie; lecz szczęśliwy jest ten, kto strzeże prawa. Przypowieści Salomona 29,18.

Drugim testem Piotra jest test świątyni, który wymaga wejścia przez wiarę do Miejsca Najświętszego, jak Siostra White ukazała to w swoich pierwszych widzeniach. Tam ujrzała

przykazanie szabat dnia siódmego jaśniejące ponad pozostałymi dziewięcioma przykazaniami. Doktryna ta, u początku sądu, przedstawia doktrynę wcielenia, która jaśnieje ponad innymi doktrynami proroczymi w dniach ostatecznych, podczas zamykania sądu. Wcielenie Chrystusa, Boskiego, który przyjął na siebie upadłe, grzeszne ciało, choć nie znał grzechu, jest przedstawione w rozmaitych ilustracjach. Najbardziej doniosłą jest doktryna siedmiu czasów. Doktryna siedmiu czasów była alfą proroczych odkryć Millera, a w roku 1856 była doktryną, która przedstawiała doktrynę omegi historii millerowskiej, kiedy millerowski filadelfijski adwentyzm buntował się przez siedem lat i w roku 1863 stał się laodycejskim Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego.

Dwa kije z trzydziestego siódmego rozdziału Księgi Ezechiela przedstawiają dwa wyroki trwające 2 520 lat, wymierzone przeciwko królestwu północnemu i południowemu. Królestwo północne przedstawia ludzkie ciało, a królestwo południowe przedstawia umysł, który został przeznaczony do zjednoczenia z umysłem Chrystusa; w ten sposób Boskość zostałaby zjednoczona z człowieczeństwem. Jest to doktryna wcielenia w uproszczonym przedstawieniu. Siedem czasów było alfą i omegą historii millerowskiej, a ponieważ przedstawia wcielenie, jest również omegą historii Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w odniesieniu do doktryny sabatu, stanowiącej alfę w roku 1844. Jedno jest znakiem sabatu dnia siódmego, a drugie jest znakiem sabatu roku siódmego.

Imię Piotra zostaje zmienione w Panium, co stanowiło drugi krok dla przedstawienia przez Abrahama pierwszego przymierza z ludem wybranym, a Piotr staje się przedstawicielem ostatniego przymierza z ludem wybranym przy swoim drugim kroku. Jest to drugi krok w ciągu rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego oraz drugi z trzech razy, kiedy Piotr, Jakub i Jan udali się z Jezusem z dala od pozostałych uczniów, a także drugi z trzech razy, kiedy przemówił Ojciec niebieski. Linia Nerona kończy się w punkcie środkowym pomiędzy bitwami pod Rafią i pod Panium, ponieważ współgra z dwoma pozostałymi okresami po 250 lat, które rozpoczęły się w 457 r. p.n.e. i w 1776 roku. Rok 457 p.n.e. zakończył się w 207 r. p.n.e., a 1776 kończy się w 2026 roku. Piotr znajduje się przy 207 r. p.n.e., 2026, 313 oraz przy próbie świątyni, która poprzedza trzecią i rozstrzygającą próbę odwiązania osłęcia, przedstawioną jako Święto Trąb.

Próba Piotra polega na pójściu za Chrystusem do Miejsca Najświętszego, a jego dziełem jest skorygowanie, a następnie ogłoszenie skorygowanego poselstwa o kulach ognia z Nashville. Poselstwo Piotra o kulach ognia z Nashville jest poselstwem Pięćdziesiątnicy, które zostało najpierw przedstawione w sali na górze, a następnie w świątyni. Przedstawia on swoje poselstwo, wskazując na kule ognia z Nashville oraz na wypełnienie bitwy pod Rafią, w powiązaniu z bitwą pod Panejon, która staje się bitwą pod Akcjum przy ustawie niedzielnej z wersetu szesnastego. Ustawa niedzielna z wersetu szesnastego jest również ustawą niedzielną z wersetu czterdziestego pierwszego i z wersetu dwudziestego drugiego. Te trzy wersety odpowiadają także wersetowi trzydziestemu pierwszemu, gdzie papieżstwo przejęło kontrolę w 538 roku i ustanowiło ustawę niedzielną na trzecim soborze orleańskim. Wersety prowadzące do wersetu trzydziestego pierwszego wskazują na słupy milowe, które doprowadziły do ustawy niedzielnej z 538 roku i stanowią typ historii poprzedzającej wkrótce nadchodzącą ustawę niedzielą.

Albowiem okręty z Kittim wystąpią przeciw niemu; dlatego zasmuci się i zawróci, i będzie pałał oburzeniem przeciw świętemu przymierzu; tak też uczyni: powróci i porozumie się z tymi, którzy porzucają święte przymierze. A z jego strony staną zbrojne siły i zbezczeszczą świątynię, twierdzą, i usuną codzienną ofiarę, i postawią ohydę spustoszenia. Daniela 11:30, 31.

„Okręty Chittim” przedstawiały Wandalów, którzy są również przedstawieni jako druga trąba w ósmym rozdziale Apokalipsy. Stopniowy upadek Rzymu rozpoczął się w 330 roku, kiedy Konstantyn podzielił królestwo na wschodnie i zachodnie. Następnie rozdzielił je między swoich trzech synów. Cesarstwo Rzymskie, które od bitwy pod Akcjum było niezwyciężone, zostało wówczas podzielone na dwie części, potem na trzy części, a następnie pierwsze cztery trąby z Apokalipsy 8 przedstawiały napór nieprzyjaciół, który doprowadził zachodni Rzym do kresu w 476 roku. Wschodni Rzym w Konstantynopolu trwał aż do końca piątej i początku szóstej trąby, które są również pierwszym i drugim biada. Proroctwo czasowe stu pięćdziesięciu lat pierwszego biada zakończyło się w dniu, w którym rozpoczęło się proroctwo czasowe drugiego biada. Datą tą był upadek Konstantynopola pod naporem Turków osmańskich w 1453 roku.

Babilon upadł w ciągu jednej nocy; być może ktoś podniósłby argument, że Cyrus najpierw musiał odwrócić bieg rzeki, a to wymagało pewnego czasu, jednak upadek Babilonu dokonał się w jedną noc; podczas gdy upadek Rzymu obejmował 1123 lata. Lata te zawierały szczególne prorocze drogowskazy, które opisują postępujący upadek cesarskiego Rzymu, a cesarski pogański Rzym stanowi typ Stanów Zjednoczonych w ich dziele osadzenia papieża na tronie jako piątego królestwa proroctwa biblijnego w roku 538. Papieżstwo zostaje osadzone na tronie przy ustawie niedzielnej z wersetu szesnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Drogowskazy, które stanowią typ dzieła Stanów Zjednoczonych, są przedstawione w drogowskazach postępującego upadku pogańskiego Rzymu.

Okręty Kittim oznaczały finansową katastrofę dla Rzymu, gdyż flota Wandalów sprowadziła spustoszenie na szlaki żeglugowe Morza Śródziemnego. W dniach ostatecznych islam jest przedstawiony jako finansowa katastrofa dla królów ziemi. Wandalowie i ich okręty byli mocą drugiej trąby, a trzy biada są islamskimi mocami trąb. Pierwszą była Arabia, drugą Turcja, a trzecia jest ogólnoswiatowa.

Okręty są symbolem potęgi gospodarczej, a w Piśmie Świętym okręty Kittim są naczelnymi symbolami potęgi gospodarczej. Owe okręty zostają zatopione przez gniewny wiatr wschodni pośród mórz, a w Piśmie Świętym islam to synowie wschodu. Gdy islam zostaje odnotowany w proroczej sekwencji wydarzeń, wywołuje kryzys gospodarczy. Islam jest przedstawiony w postaci Balaamowego osła, co odpowiada hebrajskiemu słowu przetłumaczonemu jako „dziki człowiek” przy pierwszym wprowadzeniu Izmaela w Piśmie Świętym. Izmael jest ojcem islamu na poziomie proroczym, nie zaprzeczając temu, że Abraham jest ojcem Izmaela, lecz dwanaście plemion Izmaela staje się w Piśmie Świętym znanych jako synowie wschodu.

W dniach ostatecznych Balaam, symbol Stanów Zjednoczonych jako fałszywego proroka, trzykrotnie bije swoją oślicę, co przedstawia trzy uderzenia islamu. 11 września było pierwszym z

tych uderzeń i oznaczyło przybycie anioła pieczętującego, który wstępuje od wschodu pośród gwałtownych wschodnich wiatrów sporu. Drugie uderzenie islamu jest dwojakie, gdyż drugi krok oznacza podwojenie. 7 października 2023 roku islam niespodziewanie uderzył w dosłowny Izrael, a gdy Nashville w stanie Tennessee zostanie niespodziewanie uderzone przez islam, duchowy Izrael zostanie ugodzony. W historii Balaama drugi wyznacznik drogi pojawił się między dwiema winnicami, a dwiema winnicami Pana Zastępów były starożytny dosłowny Izrael oraz Stany Zjednoczone, nowożytny duchowy Izrael. Trzecim wyznacznikiem drogi Balaama był moment, gdy oślica przemówiła; a symbolem mówienia, który wyznacza koniec czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, rozpoczętego 11 września, jest ustawa niedzielna, gdy Stany Zjednoczone mówią jak smok. Wielkie trzęsienie ziemi z jedenastego rozdziału Apokalipsy jest tą ustawą niedzielną, gdzie trzecie biada przychodzi rychło, gdzie przemawiają Stany Zjednoczone, oślica i Zachariasz.

Ojciec Jana Chrzciciela należał do ósmej z dwudziestu czterech zmian kapłańskich ustanowionych przez Dawida do służby w świątyni. Kapłan Zachariasz został dotknięty niemością mówienia z powodu niewiary aż do narodzin swego syna Jana i jest symbolem liczby osiem (symbolu kapłaństwa). W czasie prawa niedzielnego ostateczne pokolenie kapłanów, reprezentowane przez Jana Chrzciciela, przemówi, jak przedstawia to jego ojciec Zachariasz. Chrystus utożsamiał Jana z Eliaszem, a poselstwo Eliasza na dni ostateczne jest ukazane przez relację ojca i dziecka, jak w przypadku Zachariasza i Jana. Jan był typologicznie przedstawiony przez Jeremiasza, któremu powiedziano, że jeśli powróci, będzie ustami Boga.

Jeremiasz opłakiwał pierwsze rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku, a jeśli by powrócił, stałby się ustami Boga przy ustawie niedzielnej, gdy przedstawił prorocze poselstwo Habakuka, które zwlekało, lecz miało „przemówić” przy końcu. Jeremiasz, a zatem Jan, a zatem Piotr, miał przemówić poselstwem Habakuka w chwili, gdy oślica islamu przemawia i gdy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok.

Piotr w Cezarei Filipowej, czyli Panium, znajduje się w okresie czasu poprzedzającym drogowskaz „góry”, po którym miał nastąpić triumfalny wjazd prowadzący do krzyża, czyli do ustawy niedzielnej. Okres ten jest przedstawiony przez bitwę pod Panium, która kończy się zwycięstwem papieża i jego zastępczej potęgi, Stanów Zjednoczonych. Panium jest trzecią z trzech wojen zastępczych, z których pierwsza zakończyła się przy murze berlińskim w 1989 roku, a ostatnia, czyli trzecia wojna zastępcza, dobiega końca przy zburzeniu „muru” oddzielenia Kościoła od państwa. Rok 1989 wyznaczył kulminację wojny zastępczej zwanej „zimną wojną”, która rozpoczęła się pod koniec drugiej wojny światowej, a Panium przedstawia zimną wojnę, która kończy się wraz z trzecią wojną światową przedstawioną przez bitwę pod Akcjum. Pośrodku pierwszego i trzeciego drogowskazu trzech wojen zastępczych znajduje się wojna literalna na Ukrainie, przedstawiona przez bitwę pod Rafią w wersetach jedenastym i dwunastym.

Panium jest zimną wojną, która prowadzi do trzeciej wojny światowej, jak to przedstawia zimna wojna, która zakończyła się w czasie końca w roku 1989, a która rozpoczęła się pod koniec drugiej wojny światowej. W punktach orientacyjnych przedstawionych przez werset dziesiąty i rok 1989, wersety jedenasty i dwunasty oraz wojnę ukraińską, która rozpoczęła się w roku 2014, a także

wersety od trzynastego do piętnastego oraz obecną zimną wojnę między MAGA-izmem a globalizmem, byli trzej prezydenci, którzy wyznaczyli sojusze między papieżem a Stanami Zjednoczonymi.

Ronald Reagan pozostawał w tajnym sojuszu z papieżem Janem Pawłem II, konserwatywnym papieżem w kontekście szatańskich proroctw fatimskich, i jest powiązany z proroczą historią wersetu dziesiątego. Prezydentura Obamy odpowiada historii bitwy pod Rafią w wersetach jedenastym i dwunastym. W czasie jego prezydentury byli dwaj symboliczni papieże, ponieważ drugi waymark wskazuje na podwojenie. W trzecim waymarku wersetów od trzynastego do piętnastego papież jest pierwszym papieżem ze Stanów Zjednoczonych. Początkowo zakładaliśmy, że papież Leon był papieżem konserwatywnym, jak Jan Paweł II jako typ, lecz w zastosowaniu pod proroczą aplikacją potrójnego zastosowania trzeci waymark posiada cechy dwóch pierwszych wypełnień, tak więc Leon jest konserwatywnym Janem Pawłem II; jest on byłym szefem Urzędu Inkwizycji, Benedyktem XVI, który ustąpił miejsca „woke” papieżowi Franciszkowi podczas kadencji Obamy.

Pierwsza wojna zastępcza jest przedstawiona przez jeden werset, druga przez dwa, a trzecia przez trzy wersety. Zimna wojna, która zakończyła się w 1989 roku, rozpoczęła się pod koniec drugiej wojny światowej, a trzecia wojna światowa, przedstawiona przez bitwę pod Akcjum, rozpoczyna się u kresu zimnej wojny, którą przedstawia bitwa pod Panejon. Trzy wojny światowe, podobnie jak trzy wojny zastępcze, podlegają zasadom związanym z potrójnym zastosowaniem proroctwa. Koniec drugiej wojny światowej zapoczątkował zimną wojnę, która zakończyła się wraz z ósmym prezydentem po Rooseveltie w 1945 roku, którym był Reagan. Reagan w czasie końca, w 1989 roku, zapoczątkował ciąg ośmiu prezydentów prowadzący do Trumpa (który jest z siedmiu). Zimna wojna Trumpa rozpoczęła się w 2015 roku, kiedy ogłosił swoją kandydaturę na prezydenta i poruszył globalistów, jako wypełnienie Daniela 11, werset 2. Ta zimna wojna kończy się przy ustawie niedzielnej, która jest bitwą pod Akcjum, trzecią przeszkodą Rzymu, zanim będzie on panował w sposób najwyższy.

Roosevelt zapoczątkował ciąg ośmiu prezydentów aż do Reagana, który zapoczątkował ciąg ośmiu prezydentów aż do Trumpa. Roosevelt wyznacza drugą wojnę światową, umierając 12 kwietnia 1945 roku, a następnie Truman był prezydentem, gdy wojna w Europie zakończyła się 8 maja, a wojna na Pacyfiku zakończyła się 2 września. Wojna w Europie była w znacznej mierze wojną lądową, a wojna na Pacyfiku była wojną morską, tak jak Panium przedstawia bitwę lądową, a Akcjum przedstawia bitwę morską. Pierwsze ilustruje ostatnie, a ciąg ośmiu prezydentów zostaje ustanowiony na świadectwie 11. rozdziału Księgi Daniela, wersetów 2 i 3, a także na zagadce ósmego, który jest z siedmiu. W pierwszych dwóch Kongresach Kontynentalnych, na początku historii ziemskiej bestii z 13. rozdziału Apokalipsy, było siedem kadencji prezydenckich. W tej historii George Washington został mianowany Naczelnym Dowódcą. Jako pierwszy oficjalny prezydent, nominacja Washingtona na Drugim Kongresie Kontynentalnym symbolizuje Washingtona na samym początku jako ósmego z siedmiu prezydentów.

Pierwszy prezydent był ósmym z pierwszych siedmiu prezydentów, a ostatni prezydent jest ósmym, który jest z siedmiu. Kapłan Zachariasz przemawia przy narodzeniu Jana, gdy przemawia

oślica i gdy przemawia bestia ziemi. Tutaj również przemawia widzenie Habakuka. Narodzenie Jana, stanowiące typ sztandaru stu czterdziestu czterech tysięcy przy ustawie niedzielnej, jest ostatnim pokoleniem kapłana Zachariasza. Zachariasz należał do ósmej z dwudziestu czterech zmian kapłańskich. Przy ustawie niedzielnej Zachariasz (kapłani) przemawia, gdy przemawia islam (oślica) i gdy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok. W tym waymark śmiertelna rana papieża zostaje uleczone i staje się ono ósmym, który jest z siedmiu. Trump jest również ósmym, który jest z siedmiu, i to on tworzy obraz bestii, który zostaje sfinalizowany przy ustawie niedzielnej. Kapłaństwo stu czterdziestu czterech tysięcy staje się wówczas ustami Boga i głosi poselstwo w donośnym wołaniu trzeciego anioła. To kapłaństwo jest ósmym kościołem, który jest z siedmiu.

Roosevelt rozpoczyna ciąg ośmiu prezydentów, który prowadzi do czasu końca w roku 1989, i wyznacza przejście od drugiej wojny światowej do zimnej wojny, która kończy się w 1989 roku. Po Rooseveltcie nastąpił prezydent Truman i panował w czasie, gdy zakończyły się bitwy lądowe i morskie składające się na drugą wojnę światową. Jako prezydent Truman panował, gdy 24 października 1945 roku rozpoczęła działalność Organizacja Narodów Zjednoczonych. Związek między Rooseveltem a Trumanem zostaje ustanowiony przez rok 1945. Obaj byli w tym roku prezydentami, a w tym roku zakończyła się dwojaka wojna, którą była druga wojna światowa, utworzono Organizację Narodów Zjednoczonych i rozpoczęła się zimna wojna.

W roku 1989 również było dwóch prezydentów, podobnie jak w 1945 roku: Ronald Reagan i George Bush senior. Reagan zakończył zimną wojnę, a George Bush senior ogłosił, że jest przede wszystkim globalistą, gdy przemawiał na „czterdziestym piątym” Zgromadzeniu Ogólnym ONZ 1 października 1990 roku, gdzie mówił o budowaniu „nowego porządku świata”. W swoim przemówieniu stwierdził: „To w naszych rękach leży pozostawienie tych mrocznych machin za sobą, w Mrocznych Wiekach, do których należą, oraz parcie naprzód, aby uwieńczyć historyczny ruch ku nowemu porządkowi świata i długiej erze pokoju.”

W tym przemówieniu Bush powiązał tę koncepcję ze współpracą po zakończeniu zimnej wojny, kryzysem w Zatoce Perskiej (inwazją Iraku na Kuwejt), umacnianiem ONZ oraz nowym partnerstwem narodów opartym na rządach prawa. Bush po raz pierwszy spopularyzował wyrażenie „nowy porządek świata” kilka tygodni wcześniej, w przemówieniu wygłoszonym 11 września 1990 r. na połączonym posiedzeniu obu izb Kongresu.

Zauważmy fakt, że Bush umieścił swoje przemówienie w ONZ w kontekście, w którym utożsamiał niedawne zakończenie zimnej wojny z „Wiekami Ciemnymi”. Wieki Ciemne zakończyły się w czasie końca w roku 1798, a Bush znajdował się w czasie końca roku 1989. Zauważmy, że przy pierwszym ukuciu przez niego wyrażenia „nowy porządek świata” islam rozgniewywał narody, a przemówienie zostało wygłoszone 11 września. Od Roosevelta do Cartera było ośmiu prezydentów, a od Reagana do Trumpa było ośmiu prezydentów. Trump jest ostatnim prezydentem i był typifikowany przez pierwszego prezydenta, który był ósmym z pierwszych siedmiu prezydentów.

Czas końca w roku 1798 wskazuje na śmiertelną ranę papieżstwa, a papieżstwo było tą mocą, która panowała nad królami Europy w czasie Ciemnych Wieków. W siedemnastym rozdziale Objawienia ta relacja została przedstawiona jako nierządnicą, która siedzi na bestii i panuje nad nią. W roku 1798 poparcie królów Europy zostało usunięte i bestia była martwa. W roku 1799 papież zmarł na wygnaniu. Lata 1798 i 1799 przedstawiają czas końca w jego najpełniejszym znaczeniu, tak jak czas końca za dni Chrystusa jest wyznaczony narodzeniem Jana Chrzciciela, a następnie sześć miesięcy później narodzeniem Chrystusa. Wypowiedzi Busha z roku 1990 przedstawiają Busha jako drugiego z dwóch prezydentów, którzy wyznaczają czas końca, oraz wyznaczają ruch ku globalizmowi, który jest mocą smoka. Symbolika Busha oznacza krok ku ustawie niedzielnej, gdy Stany Zjednoczone kończą się jako szóste królestwo biblijnego prorocstwa, przemawiając jak smok. Przy ustawie niedzielnej Stany Zjednoczone stają się głosem Organizacji Narodów Zjednoczonych. W tym właśnie kontekście islam rozgniewuje narody i zostaje zaznaczony 11 września. 11 września 1990 roku, gdy Bush pierwszy przemawiał do Kongresu o swoim globalistycznym programie, stanowił typ tego, kiedy islam ponownie rozgniewa narody 11 września 2001 roku, lecz wówczas prezydentem będzie Bush ostatni.

Roosevelt, pierwszy z ośmiu prezydentów, wyznaczył koniec drugiej wojny światowej w 1945 roku, a po nim nastąpił kolejny prezydent, wprowadzający Organizację Narodów Zjednoczonych. Reagan, pierwszy z ośmiu prezydentów, wyznaczył koniec zimnej wojny w 1989 roku, a po nim nastąpił kolejny prezydent, promujący Organizację Narodów Zjednoczonych. Ostatni prezydent z ośmiu prezydentów zakończy zimną wojnę, która rozpoczęła się, gdy ogłosił swój zamiar kandydowania w 2015 roku, i rozpocznie trzecią wojnę światową. Przeprowadzi on szóste królestwo prorocstwa biblijnego do głowy siódmego królestwa prorocstwa biblijnego (ONZ), a następnie zgodzi się oddać to królestwo bestii przy prawie niedzielnej.

Tak jak druga wojna światowa składała się z wojny lądowej i morskiej, tak ostatni prezydent będzie miał zimną wojnę, przedstawioną przez lądową bitwę pod Panium, która prowadzi do morskiej bitwy pod Akcjum. Przy ustawie niedzielnej zimna wojna, która rozpoczęła się wraz z tym, jak Trump wzburzył globalistów w 2015 roku, zmienia się w trzecią wojnę światową, przedstawioną przez lądowe i morskie bitwy drugiej wojny światowej. Pod koniec drugiej wojny światowej następnym krokiem był globalizm Organizacji Narodów Zjednoczonych, podobnie jak miało to miejsce pod koniec zimnej wojny za Reagana i Busha. Najpierw Stany Zjednoczone kończą się przy ustawie niedzielnej, następnie „nowy porządek świata” Busha wprowadza siódme królestwo, które natychmiast zgadza się oddać swoją władzę ósmemu królestwu.

Bush pierwszy i Bush ostatni są ze sobą powiązani przez ogłoszenie przez pierwszego „nowego porządku świata” przed Kongresem podczas 9/11 oraz przez Patriot Act z 2001 roku ustanowiony przez ostatniego. Obydwa te wyznaczniki są umieszczone w kontekście islamu rozgniewującego narody.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.